

MINDEN, MINDENHOL, MINDENKOR

Van remény

HUBER ZOLTÁN

140 PERCRE ÁTRUCCANHATUNK EGY OLYAN PÁRHUZAMOS UNIVERZUMBA, AHOL RIDEG TERVEZÉS HELYETT A LEGÖRÜLTEBB ÖTLETEKBŐL KÉSZÜL LÁTVÁNYFILM.

A párhuzamos univerzumok nemcsak léteznek, de egyre nagyobb káoszt okoznak az életünkben. E tény bizonyításához nincs szükség kvantumfizikára vagy elrugaszkodott fantáziára, a tárgyi bizonyíték most is egy röpké karnyújtásnyira van e sorok olvasójától. Aki pötyörészett már a családi vacsora alatt egy távolabbi barátjával úgy, hogy közben egy gördeszkázó kutyás videó alatti kommenteket pörget, az nyilván tudja, miről beszélünk. A *Minden, mindenhol, mindenkor* ebből a fájóan ismerős alapélményből olyan lehegerlően pozitív filmorkánt farag, amire már hatalmas szükségünk volt.

A legtöbbször csak Daniels néven emlegetett Daniel Kwan és Daniel Scheinert párosa eddig sem a szokványos ötletekről volt híres. Izgalmas zenei videóik után *Az ember, aki mindent tudott* fíngó hullás, néhol kifejezetten megható túlélős havervígjátékukkal keltettek figyelmet, most azonban nem egyszerűen emelték a tétet, hanem rögtön az ikszedik hatványra emelték. Az ambiciózus cím nem átverés, itt tényleg mindenkor, mindenhol

és mindennel az érzékeinket és érzelmeinket támadják, totális sikerrel. Ritkán lehetünk ennyire biztosak, hogy egy jövődől kult-klasszikust láthatunk.

Ha címkéznénk, Danielék mozgóképes tornádója a western és a gengszterfilm kivételével nagyjából minden fontosabb populáris műfajt magába szippant, a legkülönfélébb regiszterekben játszik és megkapó szertelenséggel idézget az egyetlen filmtörténetből. Ahogyan a szakmai és személyes csőd szélén táncoló átlagos családjában előtt megnyílnak a különféle világok, úgy indulnak a legvadabb irányokba az alkotók, kizárólag a burjánzó kreativitásukra hagyatkozva. Az igazi bravúr mégis az, hogy a tomboló káoszt nemcsak biztos kézzel szelidítik meg, de brutálisan szórakoztató és csodálatosan felszabadító moziélményt fagnak belőle.

A *Minden, mindenhol, mindenkor* nemcsak a párhuzamos univerzumok törvényszerűen egyre népszerűbb alaptémája miatt időszerű, hanem a zűrzavarral kapcsolatos alapállása miatt is. Míg ugyanis a Marvel és társai vért izzadva áltudományos magyarázatokkal hazudják realizistikusan a multiverzumot, a két Daniel pontosan tudja, mindez tökéletesen lényegtelen. Egy történetben kizárólag olyan szabályok léteznek, amelyeket az alkotók maguk állítanak fel, ezért nem kell félni a szabálytalanul örvénylő kreativitástól és játéktól, illetve az ebből fakadó túlzásoktól sem.

Igaz, a nézők többsége azért fog teljes odaadással

beleszállni ebbe a játékba, mert a filmnek nemcsak hatalmas energiája, de óriási szíve és esze van. Az egész akcióhurrrikán egy torokszorító egzisztencialista dráma körül kavargó, a középpontban egy olyan nővel, aki úgy érzi, elment mellette az élet és talán már soha nem lehet az, aki lehetett volna. Danielék tehát nem a mindig győző önmegvalósítók, hanem az egyáltalán nem különleges többség pártján állnak. Itt a rossz döntések a valódi szuperképességek, ami ezerszer emberibb, mint a szuperemberrek steril példái.

A végtelen lehetőségek csapdájában vergődő szereplőkkel és végig az orruk előtt lebegő megoldással Danielék hitelen és őszintén reflektálnak az uralkodó irritált közérzetre. Ha pedig mindez nem enne elég, a mélyben évezredek filozófiai dilemmák lüktetnek, avagy egyetlen akciószekvenciában ilyen elegáns könnyedséggel még nem modellezték a modern kvantumfizika (a keleti vallások tanításaival összecsengő) sejtéseit. Mindez mégis a habot jelenti csak az ezeréves történet, ahol egy jungfi párharca közben fenékbe tolt dildó a legnagyobb természetességgel fordulhat egy Wong Kar-wai előtti főhajtásba.

A fentiekből talán nyilvánvaló, a stáb minden egyes tagjáról hosszú órákat lehetne zengeni, az eltérő vizuális stílusokat lazán szintetizáló operatőri munkától az elképesztő vágáson át az isteni Michelle Yeoh vezette színészgárdáig. Az átlagos hollywoodi látványfilm töredékéből készült produkció végtelenül szimpatikus alternatívát mutat fel az alkotáshoz szükséges kockázatkerülést erőltetett rajongósímozgatással és egyre növelt CGI-löketekkel ellensúlyozni próbáló fősodornak. Ezért is mélyen ironikus és csodálatos egyszerre, hogy a produceri székben ott ültek a két legutóbbi *Bosszúállók* kasszát robbantó Russo-fivérek is. Jó hinni abban, hogy valahol mégiscsak létezhet egy párhuzamos univerzum, ahol a két Daniel végmenéséhez hasonló örületek tartják lázban a popcornrágcsáló közönséget.

MINDEN, MINDENHOL, MINDENKOR (Everything Everywhere All At Once) – amerikai, 2022. Rendezte és írta: **Dan Kwan** és **Daniel Scheinert**. Kép: **Larkin Seiple**. Zene: **Son Lux**. Szereplők: **Michelle Yeoh** (Evelyn), **James Hong** (Gong), **Stephanie Hsu** (Joy), **Ke Huy Quan** (Wang), **Jamie Lee Curtis** (Deirdre). Gyártó: **AGBO / Hotdog Hands**. Forgalmazó: **Prorom Entertainment**. Szinkronizált. 132 perc.

